

„Danstferen“
et halvgengelig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.
Blair, Nebr.

„Danstferen“ udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstferen“
bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplysning modtages af Udgiverne og at Gælden er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der abonnerer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de faa Abonnementet i dette Blad. Det vil være til gavnlig Rytte.

Nogle Samfundstanker.

II.

Saa blot et Par Ord om det kostbare og vanskelige ved denne Virksomhed.

Den højere Dannelse er altid i os i sig selv, enten den faaer en teologisk, juridisk, medicinsk eller nogen anden. Saadan har det færdige været, og saadan er det i vor Tid, og saadan vil det vedblive.

Mig bekendt findes der intet Statsuniversitet i hele den civiliserede Verden, som Staten ikke har hjulpet at opbygge, og som den ikke fremdeles understøtter. Jeg tender heller ingen teologisk Stole, som ikke faar Understøttelse.

Sagen er simpelthen, at lige Stoler har altid forholdsvis faa Studenter, og de træder de dygtigste og dyreste Lærere. Det er der, Gud ske Lov, mange som har forstaaet, hvorfor de ogsaa har givet store Summer til Oprettelse og Understøttelse af højere kristelige Lærestalter.

Men vor Skoleopgave er ogsaa vor aandelige Opgave, haabe forbi den er den kostbareste og af andre Grunde. Det er jo derfor, den Gæld kommer, vi som Samfund har saabant Skid med at faa betalt.

Men Mangel paa ret Forstaaelse volber vist den største Vanskelighed. Man kan let forstaa, haabe at Børnehjem og Missionsarbejde er nødvendige og at de ikke alene maa støttes, men bæres af Gaver. Ikke faa med Skolevirksomheden. Nogle ser ikke dens Nødvendighed, andre mener, at da der betales for at gaa paa Stole, burde den Virksomhed bæres sig selv.

Jeg ser to Grunde for Nødvendigheden af vor Skolevirksomhed. Den ene er selve Samfundets Bestaaen og Arbejdsdygtighed. Stude vi opgive vor højere Skolebanelse, saa kunde vi lige saa godt opgive os selv som Kirkesamfund.

Den anden Grund er vor kristelige Indflydelse blandt vort Folk gennem en Skolebanelse i sand kristelig, lutherisk And. Vi stlver endog det Land, der saa venlig har adopteret os, en saadan Indflydelse paa vort Folk.

At der er Dannelsesanstalter, som bæret sig selv, det skal indrømmes. Men det er saa ældre og større Stoler og i Reglen Stoler, som befatter sig mere med den almene Dannelse, der famler flere Elever og ikke træder saa dygtige Lærere.

Forbi vor Skolevirksomhed er, som nu paavist, haabe vor dygtigste, kostbareste og vanskelige Opgave, derfor behøver den en Skole i Retning. Lad Fakultetet drive Stolen og styre dens indre Anliggender. Men den behøver en Repræsentation ud i Samfundet for at den kan have den nødvendige Tillid i Samfundet og aarlig faa den tilstrækkelige Understøttelse.

Det er simpelt naturligt, at de, der bærer Byrden ved en Virksomhed, ogsaa vil have en Haand med i dens Styrelse. Og lige saa naturligt er det, at Stolen har Mænd ud over Samfundet, som ved, hvordan Stolen drives.

Samfundets Stoler og private Stoler.

Der har jo i den senere Tid været talk og Strid om hel Del om andre Stoler i Samfundet. J. Hutchinson,

Minn., er der jo begyndt at bygge en ny Stole. Og i Racine tales der ogsaa om at tage fat. Hvordan skal Samfundet stille sig til saadanne Foretagender?

Saa længe de er private, saa Samfundet hører til Risto eller Ansaar over for dem, da er der vel intet andet Forhold at indtage til dem end at ønske dem al Held og Guds Velsignelse og forøvrigt ønske, at de maa blive til al mulig Velsignelse.

Men kan de dog ikke drage Elever fra Samfundets Stole eller Stoler eller haabe gennem Elever og paa anden Maade drage en Støtte, som ellers vilde gaa til Samfundets Stoler? Muligt nok det. Men for det første hører det ikke til Samfundet hindre private Foretagender i den Retning, og for det andet burde Samfundet sagtens kunne ruffere det, om de andre kan.

Men den Sag har en anden Side. Vaade Hutchinson og Racine er saa fjern fra Blair og Elt Horn, at der ikke er saa stor Fare for Konturrence, hvad Elever angaar. Og mon ikke vort Folk paa disse egne hidtil har sendt sin studerende Ungdom til andre Stoler? Der er Mulighed for, at de to nye Stoler kan finde Gæster for de højere Klasser ved vor Stole i Blair.

Det er særlig den, jeg vilde sige noget om her. Den i Elt Horn vil jeg ikke drøfte i denne forbindelse. Men mon ikke netop de private Foretagender skulde spore Samfundet til at tage fat og faa vor Stole sat i rigtig Stand? Mon det ikke er paa Tide at tænke paa at faa

den sidste Fløj bygget?

Maaste Larsmødet faar nok at gøre med en anden Side af Tolens Udflugt. Men ellers er der da vist altfor stor Tab ved at lade denne vor Stole drives med saa lille et Elevental, som den nu kan rumme. Jeg har forstaaet, at Stolen i Kar kunde haft mange flere Elever, om vi blot havde haft Rum til dem.

Men kan det nytte at tænke paa Oprettelsen af en ny Bygning, saa længe vi ikke er færdige med at betale vor gamle Gæld? Jeg ved ikke det; men jeg skal her tillade mig at fremkomme med en Tanke desangaaende og i det hele om

Styrelsen af vore Finanser.

Jeg tror ikke, vi skal befatte os med at bygge Fløj, heller ikke at bygge noget andet af Betydning, før vi har Pengene eller Midlerne der til.

Det forekommer mig, at den store Vanskelighed ved at faa vor Gæld betalt er den, at vi bliver ved at koste Penge i et bundløst Gul, og det er der ikke mange, der har hørt om Vist eller Raad til.

Naar vi skulde foretage større Pengesamlinger, burde vi sætte en Sum, som skulde naaes, og før den var naaet, var ingen Subskription bindende. Saa vidste enhver, hvad han gav til og behøvede ikke at frægte et Efterfølgende. Jeg føler mig forvisset om, at mangen en paa den Maade hellere vilde give \$25 end \$5 paa det uvisse.

Ogsaa her gælder det om at tage naturlig paa Sagen. Vi er organiserede saaledes, at ingen kan taksere for en eneste Dollar. Og hvad er der saa at gaa tilbage paa angaaende Stoler og anden Virksomhed, som ikke giver nogen Netto-Indtægt? Intet — aldeles intet uden Godvilligheden.

Men hvad er da naturligere, end at vi venter, indtil vi ser, hvor langt denne Godvillighed rækker. Det burde være Reglen haabe for Missionsvirksomhed og vor Skolevirksomhed.

Om vi nu behøvede — sig \$10,000 til en ny Fløj, og denne Sum var subskriberet, saa var der jo ingen Fare ved at bygge for denne Sum.

Og hvad mere aarlige Udgifter angaar, saa burde vi absolut komme dertil ved vort første Larsmøde, at vi haabe bestemte Udgifter og Størrelse og sandt en Maade at faa den tilsvarende Indtægt paa.

Jeg tror ikke, vore Samfundsubskriptorer har været for store. Men Indtægterne har været for smaa. Men vi maa komme til at holde Balance. Kan vore Indtægter ikke forøges, saa maa Udgifterne (og dermed ogsaa Virksomhederne) indskrænktes. Balance maa der blive. Det gælder Tilbud.

Disse Tankter til broderlig Overvejelse

A. M. Andersen.

Ingemanns historiske Romaner anbefaler sig selv. Ingemann er i særlig Grad en dansk Forfatter for Danstferen. Les „Kong Erik og de Frelste“, som begynder i „Danstferen“ næste Uge.

Hvorledes vi som Samfund bedst kan drive Mission.

Dette er jo det Spørgsmaal, som Past. J. S. Søe fremkommer med i „Dn.“ af 12te Mars, og det er vistnok godt at det kom frem, saa vi som Samfund og tillige den enkelte kan komme til at tænke over, hvad vi gør og hvad vi undlader at gøre med Hensyn til at drive Mission ved Hjælp af Presben. — Jeg skal tillade mig at pege paa hvad andre Samfund gør i den Retning; man kan jo ogsaa lære af andre at blive kloge. — Der findes vel ikke mange Kirkesamfund, der driver saa omfattende en litterær Mission som Adventisterne; her hvor jeg leber, har de anfat en Agent, som har til Opgave at udbræde Samfundets Bøger og Blade, og det kan ogsaa siges at han er paa Vagt; thi naar Farmerne kommer ind til Byen og binder op deres Heste paa et eller andet Sted, saa vil de nok finde, om ikke sørend de kommer hjem, 4 a 5 Stykker Traktater af forskellige Slags i Bogen; og naar Fodgængere færdes ad Jernbanevejene fra og til Byen, saa er det ikke saa sjældent at de støder paa en Traktat, hvorpaa der er lagt en Sten, for ikke at blæse bort. Dette i forbindelse med alt, haabe Blade og Bøger, som i korte Mellemrum faldbes ved Hjemmets Dør. Man maa undres over, at dette Samfund kan vedblive, naar efter Alt at udstrs deres Litteratur paa den Maade uden tilfældige Bedrøvelser. Men — disse Folk har nok erfaret, at Presben er en Magt, hvorved de kan vinde Tilhængere for deres fælle Vere. Gud give at vi, som Kirkesamfund, kunde blive befalet med den Nidarshebaand til at bringe Guds Ordts Sandheder ud iblandt vort Folk, ved Hjælp af Presben, som Adventisterne er til at bringe Løgn og falske Lærdomme ud til Mennekers aandelige Fordærvelse.

Hvorledes lader det sig gøre at komme dertil? — Pastor J. Søe, har i Grunden givet Svaret paa Spørgsmaalet. Nu gælder det saa om, at vi kan se det, og forstaa hvor stor en Missionsgerning vi, som Samfund kan udøve ved Hjælp af Presben og ved, at vi faa en Traktat-Mission eller en litterær Mission i Stand. — Det er da en Kendsgerning, for den, som har hjertet paa nye Felter, at hvor man ikke er i Stand til at samle Folk om det mundtlige Ord, der kan man dog komme saadanne i Tale ved at byde dem en Traktat, et godt Blad eller lignende; har naar det faas frit, og saa kunde det dog være at næste Besøg kunde gaa saa vel af, at man kunde sælge vedkommende en eller anden god Bog. — Kan vi først naa saa vidt, at vi faa Folk til at læse, saa er man kommen paa Vej til at faa dem til at lytte til Ordet, det mundtlige Ord.

Men det toser jo at drive Mission. Ja, det er sandt; men det lønner sig, og vi har ikke Raad til at lade det være; forbi vort Samfunds Fremtid er afhængig af hvor megen Missionsvirksomhed og Interesse vi har og udøver iblandt vort adspredte danske Folk fra Atlantik og til Pacific, og ihufuldmende vor Herres og Konges Befaling: „Gaar ud i al Verden og gæret alle Folk til mine Disciple“. Lader os derfor tage fat ved alle de Midler Herren har givet os til vor Raadighed, ikke forlemme den store Gerning og Velsignelse vor litterære Mission kan tjene til Guds Riges Fremme iblandt os.

Jemel, Ja. E. Johnson.

Hvorfor har vi saa faa Præstier?

Jeg havde nu tænkt, at det var nær ved at faa en Ende med denne Forhandling og med at besvare dette Spørgsmaal; men i næsten hver „Danstferen“ ser man et Stykke desangaaende, i sidste Nr. er et Stykke fra Hr. Titus, som foretrækker, at Spørgsmaalet faar en grundig Behandling. Jeg tror ogsaa det samme, at det er godt at faa stud alle Tanker og Meninger sammen og der ud fra tilfældigt bestemme og faa det rigtige Facit. Hvad jeg denne Gang vilde skrive er da heller ikke saameget for at give nye Svar; som at indsthyde nogle flere Tanker i denne Sag; thi Svarene paa Spørgsmaalet maa vist til Slut blive disse to: 1) Skøvhed for Udbrædelsen af Guds Rige og, som Nr. 2: Mangler paa timelige Midler.

Hr. H. begyndte først, han staar not i Knop endnu.

Thi Knoppen, den sidder berude i Løn, Den bliver not en Dag til Blomsten saa stn.

Jeg var meget glad ved hvad Stud. Bonbo skrev; derimod er der en Del af andet, som er skrevet, som har vist et irriterende paa Sindet.

Den eneste Vej, at Midlerne kan komme tilhæve, er ved at de troendes bliver varme og begejstret for denne Sag fra Hjertet af, at de ved at ofre til denne Sag maatte føle og forstaa, at de er med til at udbræde Guds Rige. Det kan ikke nytte her at gaa brutal tilbært, at gaa frem med Lovens truende Haand og stemple enhver Tilbageholdelse for fort Gerning, selv om det i mange Tilfælde kan være sandt nok, nej, skal vi have noget der giver og bliver ved at give, saa maa det, som faa meget andet udspringe fra Hjertet.

For at ofre til en Sag maa der være varme, Begejstring og tillige Tillid til Sagen. Det er netop det store, at vi som Samfund kan bevare de troendes Tillid. Er der nogle af de ledende i Samfundet, som de troende enten aldrig har hørt eller maatte heller næppe vil faa Tillid til, saa føler de dem paa samme Tid svækket til at støtte ogsaa vordende Præstier. Jeg vil understøtte Harald Jensens Forslag og Henstilling, at hver Kreds antog sig en Student at underholde. Det maatte da vist haabe være en god Ordning og tillige en overkommelig Sag for en 10 a 20 Menigheder. Vi har vistnok mindst 7 Kredse, altsaa kunde 7 Studenter blive hjulpsne.

Det skulde nu ikke undre mig, om en eller anden ved at blive ved at læse om Præstemangelen er nær ved at faa Præstevine, det vil sige, soie forbi de ikke selv er bleven Præstier og saa meget mere forstærker det Vinen, ved at læse om Præstemangelen, hvis det har været et attraaerbart Dnske, saa det er knap til at holde ud at læse derom. Alle Menneker burde i Troen leve paa Broen, som er bygget over paa Evgighedsens Kyst, men Præstierne har især en Forret de kan opstaa deres Paulus paa denne Bro og fra den himmelfle dejlige Luftning være Færgemænd, som befordre Sjælene over. At vi ikke har flere Præstier, har ogsaa sin Aarsag i gammel Stads og Syns Stuld. — Flaget har vist ikke altid været hejst ret, Sandheden har ikke lydt fuldtone, og mange dyrelste Landsmænd og Landsmandbinder er derfor løbne over i Sektterens Lejr.

Nogle er tilfældige, især naar det gaar galt, til at sige, at det var nu Guds Villie; men mon man saa ogsaa her vil sige at det var Guds velbehagelige Villie, at vi skulde miste saa mange dyrelste Landsmænd, stundom endog saa dem med den gode Jordbund i sig.

Vel er det ikke som det kunde være; men det er dog langt anderledes Tid i kielig Henseende vi lever i nu, end for en 12 a 14 Aar siden. — Nu har vi alligevel et lutherisk Samfund, som trods Mangler, Fejl og Stræbeligheder dog er et Samfund vi burde læse og glæde os ved og i, og at der dog noget nær overalt lyder klare Toner om Frelsesvejen, derover burde vi ogsaa fryde os. Chr. Jensen, Audubon, Ja.

„Den ganste Strift er indblæst af Gud og nyttig til Lærdom, til Overbedisning, til Retstomme til, til Opmuntelse i Retfærdighed“ (2. Tim. 3, 16), altsaa overmenneskelig, guddommelig og fulkommen, haabe hvad Form og Indhold angaar, derfor skal der heller intet lægges til og intet tages fra Guds Ord (Mat. 22, 18—19). Nogle Menneker siger: „Det er da ikke Guds Ord, alt hvad der staar i Bibelen, f. Eks. hvad Djævelen har sagt.“ Jo, ogsaa hvad der berettes os i Bibelen at Djævelen har sagt, er Guds Ord; thi det er Guds Ord om Djævelen.

Andre siger: „Bibelen er for den største Part kun en historisk Beretning om Jødefolket.“ Ja, men det er Guds Ord om Guds Frelser med sit hellige Folk efter Købet, det Folk i hvilket Kristus skulde fødes. Folkets Fald er skrevet os til Advarsel, dets Oprejsning os til Velsignelse i Efterfølgelse. Guds Ord gælder for alle Menneker og til alle Tider, og Hensigten dermed er Frelse og Salighed for os, og uden Guds Ord ingen Frelse. Det Forhold hvori vi stilles os til Guds Ord, for eller imod, vil blive det afgørende for os for Tid og Evgighed, skal bestemme vort evige Vel eller Vel. Velsignelse vil følge med Hjertets Lydighed mod Guds Ord, og mobat Forbandelse med Ulydighed derimod.

Guds Ord er levende og kraftigt og stærkere end noget tveegget Sværd, og trænger igennem, indtil det afvikler haabe Sjæl og Vold, haabe Ledemod og Marv, og dømmet over Hjertets Tanker og Raad“ (Hebr. 4, 12). Altsaa er Guds Ord ingenlunde dødt og magtesløst, som faa ofte har været sagt, nej, tværtimod, Guds Ord er Vind og Liv (Joh. 6, 63), en livgivende Kraft, en blivende Kraft i Verden (Matth. 24, 35), et Ord, der trods al Kritik og Vold, dog er det samme, uomstødeligt, urofteligt. Og Guds Ord er den frelsende Magt i Menigheden, det kan revle og lugte de genstridige og uobørfærdige, men kan ogsaa læge, kan flyde Hjertet med Fred og Trøst, Glæde

og Kraft, det har Guds Børn erfaret faa ofte under Livets Besvær og Trængsler. Guds Ord er et dømmende Ord (Joh. 12, 48), det dømmet over Hjertets Tanker og Raad. Hjertet lattes ofte for Ordet om Sinden, thi det Ord rammer, og Ordet om Omvendelse sendes faa ofte til Raaben; men lad det saa Lov til at lyde ind i dit Hjerte: du er Manden, du er Kvinden! det er dig Ordet gælder. Og paa den yderste Dag skal der føres frem for Lyset alt hvad der har været skjult i Mørket, da skal der nøje svares til hver Tanke, Ord og Gerning, og da skal der dømmes efter Guds Ord.

Guds Ord er „en Guds Kraft til Saliggørelse for hver, som tror“ (Rom 1, 16). Jøderne ejede de hellige Strifter, som vidnede om Kristus, og de hørte Ordet, men foragtes. Den første Forubertning for Troen er at komme under Ordetets Paavirkning; men vorder Ordetets Gæriere, og ikke alene dets Gæriere, med hvilket J bebrage eder selv; thi „Ialig er den, som hører Guds Ord og bebrater det.“ Men hvor mange hører ikke Ordet uden at lade det blive en Kraft til Saliggørelse, uden at høje Hjertene ind berunder og befende med Tolberer: „Gud var mig Synner naadig“. Lader Kristi Ord so rigeligen iblandt eder i al Bisdom, saa J lærer og paaminber hvarandre med Salmer og Lovsange og aandelige Viser, idet J songe unbeligen i eders Hjerte for Herren“, altsaa ikke bruge Guds Ord af Stit og Vane, ikke befidde det som man kan befidde gemte Juveler, men bruge Guds Ord som du bruger Kloften, der slaar, der minder dig om at „I, den gaar og Evgigheden forestaar“. Les og hør Guds Ord under Vn til Gud. Guds Ord kan gøre dig vis til Salighed ved Troen paa Kristus Jesus Kristus. Indret dit Liv, dit hjem efter Guds Ord, da bliver du lykkelig for Tid og Evgighed. O, maatte du lære at fende og bruge det ret, mere og bedre, saa at Herren ved sit Ord kan

De Laval

Fløde-Separatorer.

HØJESTE OG ENESTE REGULÆRE BELØNNING
CHICAGO Udstillingen 1893.

HØJESTE BELØNNING OG ENESTE ÆRESPRÆMIE
PARIS Udstillingen 1900.

HØJESTE BELØNNING OG ENESTE GULDMEDELLE
BUFFALO Udstillingen 1901.

2000 PRÆMIER, MEDAILLER OG BELØNNINGER.
ENHVER BETYDELIG VERDENS HØJESTE BELØNNING
FRA 1880 TIL 1902.

THE DE LAVAL SEPARATOR CO.

RANDOLPH & CANAL STS.
CHICAGO.

General Offices:
74 Cortlandt Street,
NEW YORK.

827 COMMERCE ST.
MONTREAL.

75 & 77 YORK STREET,
TORONTO.

248 McDermott Avenue,
WINNIPEG.